

Departa de lumea noastră... într-o altă galaxie, o galaxie cu vârtejuri de nebuloase, o galaxie cu un milion de stele căzătoare, o fetiță ca tine stătea pe patul ei. Trei luni pline strălucitoare își aruncau lumina pe fereastră. O lacrimă se prelinse încet pe obrazul ei. Ceva era greșit, iar fetița trebuia să-și dea seama cum putea îndrepta lucrurile.

– Nu vreau să plec nicăieri, spuse țâfnoasă Chloe. În primul rând, toate experimentele mele sunt aici și lui D4 nu-i va plăcea în spațiu, continuă ea.

– Draga mea, îi răspunse mama, am mai trecut prin asta. Nu putem să mai stăm aici. Nu au mai rămas minerale în sol și nu putem cultiva hrană în lipsa lor. Nici mie nu-mi place, Chloe... Tuturor ne pare rău... dar nu avem încotro – încercă mama ei să o facă să se simtă mai bine, dar era imposibil.

Chloe mai făcu o încercare. Unitatea bipăi, dar rezultatele au rămas neschimbate.

– Niveluri scăzute de azot, spuse computerul.

„Nu-mi vine să cred că trebuie să abandonăm o întreagă planetă din pricina unui singur element“, se gândi Chloe. Apoi zâmbi.

– Am o idee! D4, urmează-mă! Nu vom pleca deloc. Vom aduce azotul aici!

